

EVELINA ENE

PATRU FETE,
PATRU ELEMENTE

Roman

CORESI

Publishing House

WWW.CORESI.NET

CUPRINS

9	EYLIN SCRIE ÎN JURNAL
12	VIAȚA LUI EYLIN SE „DESTRAMĂ”
17	UN NOU ÎNCEPUT PENTRU EYLIN
24	SERENA ÎMPREUNĂ CU PRIETENELE EI LA SUC
26	EYLIN SE ÎNDRĂGOSTEȘTE
31	ÎNTÂLNIREA LUI EYLIN
42	SERENA SE RĂZBUNĂ
47	ÎNTÂLNIREA LUI ROXI CU DANI
56	LUCA AFLĂ DE RĂZBUNAREA SERENEI
63	PLANUL SERENEI
68	ALICE ÎNCHEIE PRIETENIA CU EYLIN
75	EYLIN INTRĂ ÎN CAPCANA SERENEI

PATRU FETE, PATRU ELEMENTE

82	EYLIN AFLĂ DE PROBLEMA PĂRINȚILOR EI
91	ROXI O AJUTĂ PE EYLIN
106	TINA SE ÎNDRĂGOSTEȘTE
113	EYLIN SE INTERESEAZĂ DE VIAȚA PĂRINȚILOR
135	SERENA DEZVĂLUIE SECRETUL MAGIEI
148	DANI PLEACĂ ÎN STRĂINĂTATE
163	ROXI ESTE DERUTATĂ
168	SERENA ESTE REVOLTATĂ
173	ROXI AFLĂ ADEVĂRUL
182	SEARA LUI EYLIN
193	ÎNTÂLNIREA LUI ROXI
198	TINA DEVINE GELOASĂ
204	SERENA SE ÎNFURIE
208	BĂNUIALA SERENEI
216	DANI VINE ÎN ȚARĂ
220	SERENA DEVINE AJUTORUL LUI DANI
224	ROXI ÎL IARTĂ PE DANI

- 228 TINA ÎȘI MĂRTURISEȘTE DRAGOSTEA
- 232 EYLIN AFLĂ DE MAGIE
- 238 SERENA AFLĂ DE INTENȚIILE BUNICII
- 242 SERENA „ÎNȘEALĂ RITUALUL”
- 247 SERENA ÎȘI ETALEAZĂ PUTERILE FAȚĂ DE PRIETENI
- 251 SERENA ÎMPOTRIVA PROPRIEI BUNICI
- 254 VISUL LUI EYLIN
- 262 TINA ÎȘI ATRAGE PRIETENA ÎN CAPCANĂ
- 272 ÎNMORMÂNTAREA SERENEI, DESCRISĂ DE EYLIN
- 281 EYLIN ÎMPREUNĂ CU PRIETENII LA MARE

EYLIN SCRIE ÎN JURNAL

Azi a fost o zi lungă, obositoare, frumoasă în unele privințe, dar și dezamăgitoare în alte privințe. Trebuia să mă trezesc la șase dimineața pentru a repeta la franceză deoarece am avut de dat test, dar și pentru a mai face câteva exerciții la matematică deoarece tot astăzi am avut și teza. Din păcate nu am putut auzi alarma așa că m-am trezit la opt. Când am deschis ochii și am observat cât este ceasul m-am panicat așa că m-am grăbit cât de mult am putut. Testul a început la opt și jumătate, iar eu fac cam douăzeci de minute până la școală. Când m-am apropiat de stație mi-am dat seama că am uitat ghiozdanul. Norocul meu că fac doar trei minute de la mine până în stație, dacă mă grăbesc. După ce m-am întors după ghiozdan, am chemat un taxi deoarece stăteam foarte prost cu timpul. Am întârziat la test cincisprezece minute. Profesoara care se afla în clasă la prima vedere pare o femeie dură, dar dacă ajungi să o cunoști este extraordinar de drăguță. Este genul de profesor care știe cum să scoată ce este mai bun din tine. Este micuță de înălțime ceea ce mă amuză că nici eu nu-s deloc înaltă, am 1,56, dar ea este și mai micuță decât mine. Are părul scurt, roșcat, creț și umflat, îmbrăcată foarte elegant de fiecare dată când vine la școală. În fine, această femeie micuță, este profesoara care

mi-a spus că sunt o fată deosebit de deșteaptă și că pot face față oricărei materii cu succes. Dânsa dorește să participe la olimpiada de franceză care este peste câteva zile și își pune toată încrederea în mine. Oarecum dezamăgită că am întârziat, mă lasă să dau testul cu timpul rămas. A fost suficient pentru a termina. La teză, spre mândria mea, m-am descurcat la fel de bine. Astăzi am fost ascultată și la istorie. Deoarece nu am fost pregătită, am luat opt, din păcate. Nu sunt obsedată să iau note mari, dar până acum mă mențin destul de bine în privința asta. După școală, Aurora, prietena mea cea mai bună, din generală până astăzi în clasa a XI-a, m-a rugat s-o însoțesc pentru a-și cumpăra ochelari de vedere. Am și eu dar îi port pe acasă. La ea este mai grav și este obligată să-i poarte permanent, spre binele ei. M-a plimbat prin tot Ploieștiul, ca să aleagă ochelarii „perfecti” pentru ea. Fiind blonduță, ochii albaștri și buzele mari, iar acum adăugând și niște ochelari cu ramă neagră este și mai frumoasă. Ce nu îmi place la aceasta este faptul că are 1,70. Mă simt ca o spiridușă în preajma ei dar o iubesc și mă mândresc cu ea. După ce am terminat de găsit ochelarii „perfecti” ne-am îndreptat spre casele noastre luându-ne la revedere una de la alta. Ajungând acasă am avut parte de un șoc. Părinții mei se certau destul de rău, gلاstra de pe masă era pe jos, spartă, tata era zgâriat pe gât iar mama avea părul ciufulit de parcă zici că s-ar fi părut cu o femeie. Văzând acestea, am rămas blocată, neștiind cum să reacționez. Mama a încercat să-mi spună ceva dar înainte de a începe să vorbească eu am izbucnit în plâns fără a mă controla. Este adevărat că în ultima vreme erau mai reci unu cu altul, dar nu mă așteptam să se ajungă la violență. Amândoi au venit la mine încercând să-mi

explice dar am preferat să mă retrag în cameră. În urma mea închizând ușa cu cheia pentru a nu fi deranjată.

(...)

Pentru a mă descărca, am decis să scriu despre această zi în jurnal. Este ceasul 23:40, așa că mă retrag la somn. Sper ca mâine să fie o zi mult mai bună, iar Dumnezeu să rezolve acest conflict dintre părinții mei. Noapte bună.

VIAȚA LUI EYLIN SE „DESTRAMĂ”

Ceva sună și tot sună, îmi pun perna în cap pentru a nu mai auzi acel sunet care îmi deranjează somnul. Stând în pat cu capul sub pernă aproape sufocată încep să deschid ochii din ce în ce mai mult și tresar aruncând perna din pat. Realizez, într-un final, că este alarma și că trebuie să mă pregătesc pentru o nouă zi de școală. Din fericire ajung la timp de data aceasta și mă așez lângă Aurora, în bancă, începând un dialog cu aceasta.

Eylin: – Ce face cea mai frumoasă fată de când poartă ochelari?

Aurora: – Bine... tu? (Răspunde sec de parcă a dat mașina peste bichonul ei, Țuța.)

Eylin: – Ai pățit ceva?!

Aurora: – Mai ai și tupeul să întrebi?

Eylin: – Nu înțeleg... S-a întâmplat ceva, ce eu nu știu?

Așteptând un răspuns la întrebarea mea, văd că primește un mesaj. Încerc să văd și eu ce a primit, însă se ferește de mine, ceea ce mă miră deoarece nu a mai făcut asta până acum. Poate și-a făcut prieten și nu vrea să aflu. Nu este o scuză... Sunt cea mai bună prietenă a ei, nu are de ce să se ferească de mine, mereu i-am fost alături.

Aurora: – Aaa... încă nu știi... (Vorbește mai mult pentru ea decât să mi se fi adresat mie.)

Eylin: – Ce să știu?

Aurora: – O să afli de la mama ta. (Pleacă din bancă, ducându-se la niște colege.)

Oricât am încercat să mă apropii de ea, Aurora se poartă ca și cum nu exist. Îmi vine să plâng că Aurora nu mai vorbește cu mine. Simt că îmi pierd cea mai bună prietenă și nici măcar nu știu cu ce am greșit. Mă simt ca un cățeluș abandonat de stăpânul care a crezut că-l iubește.

(...)

Orele de școală s-au terminat cu greu. Tot ce îmi doresc acum este să fiu în patul meu plângând că îmi pierd cea mai bună prietenă.

(...)

În sfârșit, mai am de mers câțiva pași până voi ajunge în fața casei, abia aștept. Încerc să deschid ușa dar aceasta este încuiată. Probabil sunt plecați ai mei prin oraș să se împace. Noroc că am cheia de rezervă mereu la mine. Deschid ușa, în fața mea se află o mulțime de bagaje, de parcă ne-am muta. Arunc ghiozdanul și încep să cotrobăi prin ele. Observ că sunt doar bagajele mele și ale mamei, aici. Pic în fund pe gresie și rămân blocată pentru câteva secunde bune, neștiind ce să cred. Mă trezește din „amnezie” telefonul care începe să sune jos pe gresie. (Probabil l-am scăpat pe jos fără să-mi dau seama.)

Eylin: – Mamă, ce este cu bagajele astea?

Mama: – Eylin, dragă, îmi pare rău că te iau pe nepregătite, dar în cinci minute vreau să ieși la poartă cu toate bagajele.

Eylin: – Dar...

Mama: – Ți povestesc când ne vedem. Acum am luat un taxi și în cinci minute ajung. Să nu mă faci să aștept!

Eylin: – Ce-i cu bagajele mele? Unde plecăm?

Mama: – Am luat tot ce-ți trebuie și în caz de am uitat ceva, îți cumpăr... Plecăm la București!

Nu am apucat să mai spun nimic că a și închis. Nu-mi vine să cred ce se petrece. Lumea mea se destramă, nu știu ce se întâmplă, nu știu ce a avut astăzi Aurora, nu știu ce au mama și... tata?... Îmi vine să plâng dar mă abțin. Plâng prea des, sunt prea sensibilă, trebuie să fiu mai puternică. Poate că mă agit degeaba... Poate chiar a dat mașina peste potaia Aurorei, și și-a consumat nervii pe mine, iar mama poate dorește să facem o mică călătorie la București. Iau bagajele cu greu deoarece cum am spus sunt multe, cobor scările și ies afară din bloc. În fața mea se află un Logan galben, se pare că este taxiul. Mama deschide ușa mașinii și se apropie de mine pentru a mă ajuta cu bagajele. După ce băgăm bagajele în portbagaj, mama dorește să se pună în față și-mi face semn să mă urc în spate. Eu mă supăr și o rog să stea în spate cu mine deoarece am nevoie de ea. În momentul în care doresc să urc în mașină, aud un strigăt „Stați!...” întorc capul și o văd pe Aurora, fugind și făcându-mi semn să nu plec. Într-o clipă ajunge la mine, mă ia în brațe și începe să plângă. M-am emoționat atât de tare, încât am luat-o în brațe și am început și eu să plâng. Plângeam amândouă și ne strângeam atât de tare în brațe de parcă ar fi ultima dată când ne vedem.

Aurora: – Îmi pare rău, îmi pare atât de rău!

Eylin: – Pentru ce-ți pare rău?

Aurora: – Pentru că m-am purtat urât cu tine. Nu suport gândul de a-mi pierde cea mai bună prietenă.

Eylin: – Nu mă...

Aurora: – Nu spune nimic! Lasă-mă să vorbesc, nu mai este mult timp. Îmi pare rău că am fost egoistă, în loc să profit că asta a fost ultima zi petrecută alături de tine, am preferat să stau supărată. Te iubesc mult și sper să nu mă uiți. Eu rămân prietena ta cea mai bună! (Oprindu-și lacrimile, oftează și-mi oferă un zâmbet prietenesc.)

Eylin: – Nu plec nicăieri, definitiv, doar facem o scurtă călătorie până la București.

Mama: – Ba da, plecăm definitiv. Urcă în mașină!

Aurora mă strânge în brațe și mă sărută pe obraz iar eu rămân confuză neștiind ce se întâmplă în jurul meu. Mama îmi cere să mă urc în mașină fără a-mi da altă oportunitate.

Eylin: – Mamă, dă-mi o palmă!

Mama: – Ce tot spui acolo?

Eylin: – Am spus, să-mi dai o palmă. (Țip la ea.)

Aceasta îmi dă cu adevărat o palmă, enervându-se că am țipat la ea. După palma primită, realizez că totul este real și plâng simțind că pământul de sub mașina care mă duce departe de „lumea mea” îmi este alături. Da știu că sună ciudat, dar mi se întâmplă câteodată să mă simt apropiată dar și foarte atrasă atât de pământ cât și de ce dă acesta. În special, iubesc florile. Când eram mică și mă duceam la bunici la țară, petreceam foarte mult timp jucându-mă în pământ și îngrijind plantele.

(...)

Mama mă ține în brațe dorind să mă liniștească. Tot ce reușește să facă este să mă enerveze și mai rău cu calmul de care dă dovadă când vede cât de tare sufăr.

Eylin: – De ce ne mutăm?

Mama: – Tatăl tău are niște treburi...

Eylin: – Vreau să știu despre ce este vorba.

Mama: – O să afli tu, odată și odată. (Îi vine să plângă și totuși se abține.) Te rog să fii mai înțelegătoare! Am nevoie să-mi fii alături fără să mă judeci. Poți să faci asta?

Eylin: – Bine, mami. (În acest moment vreau să dorm, așa că închid ochii stând în brațele ei.)

UN NOU ÎNCEPUT PENTRU EYLIN

Cineva îmi strigă numele și mă împinge ușor, vreau să dorm, încep să dau din mâini pentru a fi lăsată în pace. Degeaba încerc să dorm că sunt împinsă mai rău așa că sunt obligată să deschid ochii. În fața mea se află o femeie cu părul brunet, tunsă scurt, ochii mici și verzi, buzele subțiri. Este mama care îmi face semn să mă ridic din brațele ei pentru a coborî din mașină. Ascultându-i cerința, observ că în fața mea se află un bloc îngrijit, care îmi atrage atenția.

Mama: – În acest bloc, vom locui.

Urcăm până la al doilea etaj și ne oprim în fața unei uși maro cu puțin negru. Mama scoate cheile din geantă și deschide ușa.

Mama: – Aceasta va fi noua noastră casă, iubito. Ce părere ai?

Studiez cu atenție apartamentul și trebuie să recunosc că este destul de frumos. Ceea ce mi-a atras foarte mult atenția este culoarea verde care domină acest loc dar și faptul că-i destul de spațios. N-am mai stat până acum la bloc. Stând la casă iar Aurora la bloc, mă făcea să-mi doresc să am și eu un apartament. Oricum, n-am crezut vreo secundă că-i mai bine la bloc

ca la casă dar pur și simplu îmi doream, și uite unde mă aflu. Trebuie să fiu mai atentă cu ce-mi doresc.

Eylin: – Eu vreau acea cameră!

Mami: – Cum dorești. (Mă sărută pe frunte.) Fă-te comodă în noua ta cameră, draga mea! (Închide ușa, lăsându-mă cu numeroasele mele bagaje.)

Camera pare atât de lipsită de viață, fără nici măcar o floare. Sper că mama nu a uitat de florile mele de acasă, că doar știe cât de mult le îndrăgesc.

Eylin: – Mamăăă! (Strig.)

Mama: – Ce s-a întâmplat, Eylin? (Intră în cameră speriată.)

Eylin: – Florile mele?

Mama: – Asta era... (Oftează.)

Eylin: – Doar știi cât de mult iubesc florile...

Mama: – Măine când vei veni de la noua ta școală, vei găsi camera plină cu flori, îți promit.

Eylin: – Sunt înscrisă la altă școală, deja?!

Mama: – O să-ți placă. Este un colegiu bun, pentru o fată așa frumoasă și deșteaptă ca tine. Măine la șase să te trezești! Un taxi te va aștepta în fața blocului, o să te lase lângă școală.

Eylin: – La cât încep orele?

Mama: – La șapte... Te va aștepta o profesoară tinerică, cu părul lung și blond, în fața școlii. Este o veche prietenă de a mea... m-a ajutat să te înscriu la această școală.

Eylin: – Ești plină de surprize, mamă...

Mama: – Cu taxiul faci cincisprezece minute până la școală. Acum, vezi ce faci cu bagajele și bagă-te la somn deoarece nu vreau să întârzii în prima ta zi de școală.

Eylin: – Mă trezești tu, de dimineață?

Mama: – Eu o să plec înaintea ta. Îți las cheia de rezervă pe frigider. Bine?

Eylin: – Unde pleci? Ce treabă ai?

Mama: – Am ceva de rezolvat... Nu te privește! (Îmi oferă un zâmbet forțat, după care pleacă din cameră.)

Nu o înțeleg, înainte eram foarte apropiate iar acum abia dacă mai comunicăm. Mă schimb, mănânc ceva ușor de seară, mă spăl pe dinți și mă retrag în cameră deoarece este târziu și sunt obosită, în plus nici eu nu doresc să fac o impresie proastă în prima zi de școală.

(...)

Deschid ochii și privesc spre ceas, se pare că este 5:30. M-am trezit prea devreme așa că încerc să adorm la loc dar din cauza emoțiilor și a gândurilor ce nu-mi dau pace, nu reușesc. Chinul de a adormi este întrerupt de apelul primit de la Aurora.

Eylin: – Aurora... Ce faci?

Aurora: – Acum m-am trezit și m-am gândit să te sun. M-am gândit că poate nu dormi.

Eylin: – Nu dorm din cauza emoțiilor. De astăzi o să învăț la o școală nouă. (O spun destul de entuziasmată.)

Aurora: – Mă bucur că ești fericită!... O să te descurci, sunt sigură.

Eylin: – Îmi este tare dor de tine!

Aurora: – Trebuie să închid. Ai grijă de tine!

Probabil entuziasmul cu care am spus că de astăzi o să învăț la o școală nouă a rănit-o. Bag capul sub pernă și mă întristez gândindu-mă la clipele petrecute cu Aurora. Alarma telefonului începe să sune dar o opresc rapid. După ce mă opresc din a mă gândi la trecut, ridic capul de sub pernă și îmi îndrept privirea spre ceas și spre mirarea mea este 6:20 ceea ce îmi